

Sygn. akt I C 2292/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Balcerczyk

Protokolant: Marta Florczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 roku w Zgierzu

na rozprawie z powództwa **L. T.**

przeciwko **B. S.**

1. zasądza od pozwanej **B. S.** na rzecz powoda:

- kwotę 11.400 zł (jedenaście tysięcy czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- kwotę 2.250 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 maja 2016 roku do dnia zapłaty

oraz kwotę 4.283 zł (cztery tysiące dwieście osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. ustala, że pozwana ponosi odpowiedzialność za zapłatę:

a. kwoty 11.400 zł (jedenaście tysięcy czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b. kwoty 2.250 zł (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 maja 2016 roku do dnia zapłaty wraz z M. S., której odpowiedzialność została ustaloną nakazem zapłaty Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. akt XII GNc 3838/14 z dnia 12 września 2014 roku w ten sposób, że zapłata powyższych kwot przez którąkolwiek z pozwanych zwalnia drugą z nich.

Sygn. akt I C 2292/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 maja 2017 roku powód L. T. domagał się zasądzenia od pozwanej B. S. kwoty 11.400 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 2.250 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z dodatkowym zaznaczeniem, iż odpowiedzialność pozwanej jest odpowiedzialnością in solidum z odpowiedzialnością M. S. orzeczona nakazem zapłaty z dnia 12 września 2014 roku Sądu rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. akt XII GNc 3838/14.

W uzasadnieniu podniósł, iż M. S., siostra pozwanej, jest jego dłużnikiem z tytułu zaległości czynszowych za lokal użytkowy położony w Z. przy ul. (...), jaki wynajmowała od powoda na podstawie umowy najmu z dnia 26 maja 2011 roku. W okresie od czerwca 2012 roku do października 2014 roku faktycznie działalność w tymże lokalu prowadziła pozwana. Pozwana uznała swe zadłużenie wobec powoda i zobowiązała się do zapłaty kwoty 11.400 złotych do dnia

1 lutego 2014 roku, zaś następnie została wezwana do zapłaty kwoty całej należności powoda wezwaniem z dnia 18 kwietnia 2016 roku, doręczonym jej dnia 28 kwietnia 2016 roku. Uwzględniając 16-dniowy termin potrzebny pozwanej na zastosowanie się do tegoż wezwania, powód domagał się odsetek od kwoty 2250 złotych od 15 maja 2016 roku. Wobec faktu, iż pozwana i jej siostra odpowiadają za zapłatę tej samej kwoty z różnych tytułów prawnych, powód domagał się ustalenia, iż odpowiedzialność pozwanej jest odpowiedzialnością in solidum z odpowiedzialnością M. S. orzeczona nakazem zapłaty z dnia 12 września 2014 roku Sądu rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. akt XII GNc 3838/14. (pozew k. 3-7)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 lipca 2017 roku tut. sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości. (nakaz zapłaty k. 27)

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 26 lipca 2017 roku, wnosząc o oddalenie powództwa. Podniosła, iż rzeczywiście prowadziła działalność gospodarczą w lokalu powoda, jednak nie w okresie wskazanym w pozwie, a w okresie od 14 marca 2013 roku do 1 lipca 2014 roku. Nadto wskazała, iż powód wielokrotnie otrzymywał pieniądze, które nie zostały „odpisane” z długu siostry. Potwierdziła, iż w protokole z dnia 28 grudnia 2016 roku przyznała, iż na poniekórych fakturach znajduje się jej podpis, jednak to nie ona pisała sformułowania takie jak: „Zobowiązuje się do zwrotu całej zaległej kwoty” czy „zobowiązuje się do spłaty zadłużenia”. Nadto podniosła, iż po otrzymaniu w dniu 28 kwietnia 2016 roku pisma z kancelarii adwokackiej z wezwaniem do zapłaty zaproponowała, iż będzie spłacać swe zadłużenie w ratach. W chwili obecnej jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, jej jedynym dochodem są świadczenia rodzinne w wysokości 1788 złotych/ miesiąc, na utrzymaniu ma małą córkę, na którą nie otrzymuje alimentów, nadto ma inne zobowiązania finansowe. (sprzeciw k. 31-32)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powód poparł powództwo, podnosząc, iż wszelkie otrzymane przez niego od pozwanej lub jej siostry, zostały uwzględnione przy sporządzaniu salda zadłużenia obu tych osób. Nadto wskazał, iż pozwana wnosząc o rozłożenie zadłużenia na raty uznała swe zobowiązanie względem powoda. (odpowiedź na sprzeciw k. 38-39)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 26 maja 2011 roku zawarł z siostrą pozwanej M. S. umowę najmu lokalu użytkowego położonego w Z. przy ul. (...) na czas nieokreślony. Najemca zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda czynszu w wysokości 1000 złotych brutto miesięcznie. (umowa k. 12-12 v)

W okresie od 14 marca 2013 roku do 1 lipca 2014 roku w tymże lokalu faktycznie prowadziła działalność pod nazwą Kwaciarnia (...) pozwana. (bezsporne, nadto informacja z CEiIoDG k. 14, kserokopia notatki urzędowej k. 16 i k. 15)

Ani najemczynie, ani pozwana nie płaciły czynszu. (bezsporne).

Pozwana zobowiązała się spłacić zadłużenie w kwocie 13.650 złotych, zaś w kwocie 11.400 złotych do dnia 1 lutego 2014 roku. (kserokopia pisma k. 17, 18, kserokopia protokołu k. 19-19v)

Nakazem zapłaty z dnia 12 września 2014 roku wydanym w sprawie XII GNc 3838/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od M. S. na rzecz powoda kwotę 14.750 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 185 złotych opłaty sądowej i 2417 złotych kosztów zastępstwa prawnego. (nakaz zapłaty k. 10)

W dniu 18 kwietnia 2016 roku powód wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 13.650 złotych oraz odsetek ustawowych od tejże kwoty wyliczonych na dzień wezwania w kwocie 2741,22 złotych w terminie 3 dni od wezwania. Pozwana otrzymała to pismo dnia 28 kwietnia 2016 roku. (wezwanie do zapłaty k. 20-21, potwierdzenie odbioru k. 21)

Wnioskiem z dnia 9 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwaną do próby ugodowej o zapłatę kwoty objętej pozwem (kserokopia wniosku k. 23-24)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów, których wiarygodność i prawdziwość nie budziła jego wątpliwości. Co do zasady był on zresztą niesporny, a jedynie strony wywodziły z niego odmienne skutki prawne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Znajduje ono oparcie w treści art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c.

Bezspornym w sprawie było bowiem, iż pozwana korzystała faktycznie z lokalu powoda w okresie (przynajmniej) od 14 marca 2013 roku do 1 lipca 2014 roku. Przyznała to sama w sprzeciwie. Jest to okres 15 i pół miesiąca, co przy uwzględnieniu czynszu, jaki zobowiązana była płacić na rzecz powoda najemczynie lokalu- M. S., daje kwotę ponad 15.000 złotych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem należne właścicielowi wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy (nieruchomości) to kwota, którą posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi gdyby jego posiadanie opierało się na prawie, czyli wynagrodzenie to obejmuje wszystko, co uzyskałby właściciel, gdyby ją wynajął, wydzierżawił lub oddał do odpłatnego korzystania, przy czym chodzi o stosowanie średniej stawki rynkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 listopada 2013 r. I ACa 566/13, LEX nr 1416098 oraz wyrok SN z 10 lipca 1984 r., II CZP 20/84, OSN 1984, nr 12 poz. 209).

Pozwana nie kwestionowała przy tym wynagrodzenia żadanego przez powoda co do wysokości. Co więcej, pozwana wielokrotnie uznawała swój dług względem powoda, m.in. w oświadczeniu z k. 17 i 18. Bez znaczenia jest przy tym, czyją ręką zostały nakreślone słowa: „Zobowiązuje się do spłaty zadłużenia” skoro pozwana składając pod tym oświadczeniem podpis uznała je za własne. Nadto, po otrzymaniu wezwania do zapłaty pozwana wniosła o rozłożenie jej świadczenia na raty, pośrednio uznając w ten sposób ponownie swój dług.

Zobowiązanie pozwanej znajduje swe źródło w przepisie ustawy, zaś zobowiązanie M. S.- w treści wiążącej ją z powodem umowy najmu. Są one zaś zobowiązane do zapłaty tych samych kwot, jednak z innych podstaw prawnych. Tego rodzaju ukształtowanie odpowiedzialności nazywane jest odpowiedzialnością in solidum, co oznacza, iż zapłata długu przez któregokolwiek z zobowiązanych zwalnia drugiego.

Ponieważ pozwana na mocy wyroku tut. sądu zobowiązana jest do zapłaty kwoty niższej niż zasądzona od M. S., nakazem zapłaty z dnia 12 września 2014 roku, sygn. akt XII GNc 3838/14, nadto od innej daty, możliwym było ustalenie jedynie, iż ponosi ona odpowiedzialność wraz z M. S. do niższej kwoty, tj. 13.650 złotych, a nadto jedynie w zakresie odsetek od daty, jaka wynika z wspomnianego nakazu zapłaty tj. 1 sierpnia 2014 roku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwany bowiem w swym oświadczeniu z k. 17 zobowiązała się do zwrotu kwoty 11.400 złotych do dnia 1 lutego 2014 roku, zatem od dnia 2 lutego 2014 roku pozostaje w zwłoce, co do pozostałej należności pozostaje w ocenie sądu w zwłoce od dnia 3 maja 2016 roku, jednak będąc związanym żądaniem pozwu sąd od kwoty 2250 złotych zasądził odsetki od dnia 15 maja 2016 roku.

Mając jednakże na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 kc otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego

i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek od kwoty 11.400 złotych poczynszy od dnia 2 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia pozwu. Na zasądzoną kwotę składa się opłata od pozwu w kwocie 683 złote , wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 złotych.